

- man skal ikke sælge skindet før...

Jeg har til tider i min gerning som schweisshundefører måtte sande, at den gamle sætning om at man ikke skal sælge skindet før bjørnen er skudt, stadig gælder.

Efterhånden som man bliver bedre til at tolke anskudssteder, samt at man med hunden bliver et stadigt mere effektivt team, kan man sommetider gribe sig selv i mentalt at have fundet dyret, før man overhovedet er begyndt.

At det ikke altid er lige heldigt, er følgende historie et meget godt eksempel på...

For en del år siden i bukkejagten blev jeg ringet op af en jæger. Han havde været på jagt og siddet på anstand. Her havde han så set en buk, som han havde afgivet skud til. Han sad på en skråning og bukken gik på en anden.

Imellem bukken og jægeren var en lavning med lidt lav bevoksning, men jægeren havde alligevel fået mulighed for en fri kuglebane. Bukken var gået ned i knaldet, og jægeren havde derfor ment at alt var i orden.

Han lagde derfor sin riffel fra sig (hvorfør gør de altid det?) og gik over imod dyret. Bukken rejste til hans store forbavselse og stak af, slingrende på bagkroppen. Men dyret lagde sig hurtigt ned, og nu måtte den da være død! Jægeren gik derfor over imod den igen, hvorefter bukken rejste endnu en gang og atter tog flugten. Nu var jægeren så kommet til den konklusion at der nok hellere måtte rekvireres noget hjælp, og gik derfor ned imod sin bil for at køre hjem og ringe til mig. Uheldigvis valgte han en rute hen til bilen, som fulgte bukkens sidste flugt! Dette medførte at han fik rejst dyret en tredje gang!

På anskudsstedet markerer hunden hurtigt både lidt hår, et par små kødstumper, godt med schweiss samt en par store stumper rørknogle. Sammen med det jægeren kunne fortælle, fik jeg zoomet mig ind på noget i retning af et meget højt bagløbsskud. Det eneste der undrede mig lidt var, at en del af de snithår som lå på stedet, tydede mest på en lidt bagligt sat mavekugle!

Men der var intet der just fik sveden frem på min pande, begge typer er normalt nemme at spore. De er ganske vist for det meste i live og rejser når man finder dem, men kan sjældent løbe særligt stærkt og hunden har ingen problemer med at få fat i dem.

Lars Haugaard, tekst og foto.

Vi går i gang og fra anskudsstedet og til andet sårleje finder vi pænt med schweiss. Men fra andet sårleje og til tredje finder vi ganske lidt og derefter intet.

Vi får arbejdet os ud på nogle marker, og ganske langt igennem dem, i retning af et stort moseområde. Men jeg kan efterhånden som tiden går, mærke at hunden får svært ved at holde sporet, og han markerer på intet tidspunkt schweiss eller andet.

Efter små tre timer vælger jeg at holde en pause. Det var en af de få rigtig varme dage i slutningen af maj det år, og både hunden og jeg var efterhånden godt opkogte.

Jeg var noget frustreret over forløbet, for hvad der umiddelbart havde virket som noget nemt, var forvandlet til noget nær et mareridt. Jeg aftalte med jægeren at komme igen et par timer senere, og tog så hjem for at få et pusterum.

Jeg starter op igen, sidste sted hvor jeg var helt sikker på at hunden stadig havde sporet, hvilket var et spørgsmål om tillid og kendskab til sin hund, da vi jo efter tredje sårleje ikke havde set noget blod overhovedet.

Hunden tager sporet op og vi får med møje og besvær kæmpet os frem til moseområdet, hvilket jo også var et oplagt sted for bukken at gå hen. Og her ændrer tingene sig. I den bløde mosejord og de halvfugtige steder står den smule fært der er, godt. Jeg ser stadig ingen schweiss, hunden markerer heller intet, men der er ingen tvivl om at han er på

Lars Haugaard, tekst og foto.

sporet. Efter et stykke tid, hvor vi krydser hid og did i mosen, igennem vandhuller, siv, tæt ellekrat og halvt udgået hyld, rejser bukken.

Jeg slipper hunden som efter en ganske kort hetz trækker bukken ned.

Efter at have sundet mig lidt tager jeg naturligvis et kig på bukken for at se anskydningstypen. Det viser sig at bukken er ramt bagfra højt i den ene kølle, lige over spejlet. Kuglen er så gået skråt ned igennem køllen og ud. Kuglen var ekspanderet på vej ud, og havde smadret lårknoglen, men ikke nået ind i bughulen. Ved opbrækningen kunne jeg konstatere, at ingen organer var blevet skadet. Meget af den schweiss der kom, var blevet fanget i den vulst der opstod, da kuglen ekspanderede på vej ud, og rev pelsen i siden af dyret op.

Man kan altid lære noget nyt!

Lektien i denne historie var for min del, at man aldrig skal tage noget for givet.

For jægeren var det nok en lektie i aldrig at forfølge et anskudt dyr. For der er næppe nogen tvivl om at dyret var blevet i anden sårleje, hvis ikke han havde rejst den, og ville nok havde været ganske meget nemmere at få fat i end det nu blev. Sammenlagt tog eftersøgningen knap 4 timer og strakte sig over ca. 3,5 kilometer rundt i tørrænet.